

«Σου

έχω πει την ιστορία την παλιά με το τσάι, το καρότο και τ' αυγό;»
Η Έλλη γνέφει «όχι».

«Άκου, λοιπόν!» αρχίζει ο παπούς. «Κάποτε παραπονιόταν ένας άνθρωπος πως είχε βάσανα πολλά. Τον κάλεσε, που λες, στο σπίτι της κάποια σοφή γερόντισσα, έβαλε ένα τσουκάλι με νερό να βράσει κι έριξε μέσα ένα καρότο κι ένα αυγό.

Όταν έβρασαν καλά, έφτιαξε λίγο τσάι του βουνού και ρώτησε τον άνθρωπο τι βλέπει. “Ένα καρότο που έχει μαλακώσει από το βράσιμο κι ένα σφιχτό αυγό”, της είπε κείνος. “Και τι μυρίζει;” ρώτησε η γερόντισσα. “Μοσχοβολάει τσάι του βουνού!” της απαντάει. “Ε, λοιπόν, οι λύπες και οι στενοχώριες μοιάζουνε με νερό που βράζει” λέει η γερόντισσα.

“Υπάρχουν άνθρωποι που νιώθουν δυνατοί, μα σαν τους βρουν αναποδιές, θαρρείς και πέφτουν στο βραστό νερό σαν το καρότο, που μαλακώνει και διόλου δύναμη δεν έχει πια.

Άλλοι πάλι μοιάζουνε με το αυγό.

Μέσα τους είναι αδύναμοι και μόνο ένα τσόφλι έχουν απ' έξω να τους προστατεύει.

Όταν έρθουν δύσκολοι καιροί, θαρρείς και πέφτουν στο βραστό νερό σαν το αυγό και, σαν αυτό, γίνονται κι από μέσα τους σκληροί. Μα είναι κι άλλοι που θυμίζουνε το τσάι. Όταν τους βρίσκουν βάσανα, είναι κι εκείνοι σαν να πέφτουν σε βραστό νερό, μα ούτε σκληραίνουν, ούτε μαλακώνουν.

Μεταλλάζουν μόνο το νερό σε τσάι του βουνού που ευωδιάζει. Κι ευφραίνονται με τη μοσχοβολιά του όσοι βρίσκονται κοντά. Τις λύπες και τις στενοχώριες, πάει να πει, τις κάνουν γνώση, καλοσύνη και χαρά. Πήγαινε στο καλό λοιπόν” του λέει η γερόντισσα “και φρόντισε να είσαι σαν το τσάι.”»

Απόσπασμα από το βιβλίο Στη σκιά της πράσινης βασίλισσας

Ευχαριστίες στην Χρυσή.

Πηγή: istologio.org